

lig gribe saa stærkt ind i mange Forhold, at det vanskeligt vil kunne undgaas, at der fremkommer nogen Gnidningsmodstand. Vi har ganske vist en Tid haft Rationering af Brød og Sukker her i Landet, uden at Ulemperne derved kan siges at have været i særlig Grad følelige, i alt Fald ikke for den almindelige Befolkning — at Forretningsfolk, som har haft med disse Varers Fordeling at gøre, har mærket Ulemperne, er et andet Spørgsmaal. At vi nu altsaa i Almindelighed ikke har mærket Ulemperne, ligger sikkert i, at Rationerne har været saa rigelige, at Folk som Regel har kunnet faa alt det Brød og alt det Sukker, de har ønsket at faa og har Brug for. Men ganske anderledes vil det stille sig med Hensyn til Smørret, hvor det vil dreje sig om en betydelig Indskrænkning af det sædvanlige Forbrug, og hvor Fordelingen vil medføre betydelige Vanskeligheder. Jeg forstaar derfor særdeles godt, at den højtærede Indenrigsminister lægger særdeles Vægt paa at faa Lovforslaget vedtaget her i Tinget med lignende Tilslutning som i Folketinget, hvor det blev enstemmigt vedtaget. Af flere Grunde vil dette være ønskeligt, og jeg skal da straks sige, at vi fra vor Side er villige til at yde vor Medvirkning til, at dette kan ske, selv om vi dog anser det for ønskeligt, at Lovforslaget bliver Genstand for en kort Udvalgsbehandling. Men jeg tror ikke, at denne Behandling i Udvalget behøver at tage lang Tid, saaledes at vi ogsaa her kan imødekomme det Ønske, Ministeren fremsatte for et Øjeblik siden.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget ønsker jeg kun at udtale mig om Hovedpunkterne.

Jeg skal da først gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende Bestemmelserne i § 1, hvor det fastslaas, at der kan tildeles hvert Individ 250 g Smør ugentlig. Hvad dette Spørgsmaal angaar, har der jo været ytret Ønske om, at der kunde finde en Forhøjelse Sted. Jeg tror ikke, at dette gaar an. Jeg tror ikke, at det lader sig gøre, saafremt vi da skal bevare noget Smør til Udførsel, hvilket ganske sikkert maa anses for en Nødvendighed. Vi maa jo nemlig erindre, at Mælkeproduktionen paa Grund af manglende Foderstoffer har været i stærk Tilbagegang og vist er det endnu. Men dertil kommer, at der ogsaa maa tages Hensyn til Bybefolkningens Forsyning med Mælk. Skal denne Forsyning holdes oppe, vil det kræve, at nye Leve-

randører træder til, da de gamle Mælkeleverandører ikke vil være i Stand til at levere tilstrækkeligt. Men dette kan selvfølgelig ikke andet end medføre en Indskrænkning af Smørproduktionen. Hvor meget nu Mælkeproduktionen er gaaet ned, tør jeg ikke sige, men jeg tror dog ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg gaar ud fra, at den er gaaet ned med 40—50 pCt. Nu er der vel nok Sandsynlighed for, at den Fordeling af Oliekager, som nu skal finde Sted, vil kunne bevirke, at der ingen yderligere Nedgang vil foregaa i de første 2—3 Maaneder. Men naar saa disse 2—3 Maaneder er gaaet, kommer vi til en meget vanskelig Tid, Marts og April, hvor Nedgangen i Mælkemængden sikkert vil blive meget betydelig, og det er min Opfattelse, at naar den Tid kommer, vil vi ikke kunne tildele hvert Individ et halvt Pund Smør om Ugen, men en yderligere Nedsættelse vil vistnok blive en Nødvendighed. Jeg er derfor fuldstændig enig med den højtærede Indenrigsminister i det Standpunkt, han har taget med Hensyn til dette Spørgsmaal: Ministeren har jo som bekendt udtalt sig imod at forhøje Rationen.

Jeg kommer dernæst til den foreslaaede Smørpris til Producenterne. Lovforslaget garanterer Producenterne en Pris af 2 Kr. 30 Øre pr. Halvkilo. Jeg finder denne Pris antagelig, navnlig i Betragtning af, at denne Pris jo sikres Landmændene indtil 31. Oktober 1918. Men naar den højtærede Minister nede i Folketinget har udtalt, at han mener, at denne Pris vil virke som en Opmuntring for Mælkeproduktionen, tror jeg, han tager fejl. Sagen er nemlig den, at vi ogsaa mangler noget andet, som vi skal bruge som en Opfordring. Vi mangler jo Foderstoffer. Ligesom det ikke kan nytte noget, at man retter en Opfordring til Folk om opføre nye Bygninger, naar det er umuligt at faa de nødvendige Materialier, saaledes nytter det heller ikke noget, at man opmuntrer Folk til at producere Mælk, naar vi mangler de nødvendige Foderstoffer, og saaledes er jo det virkelige Forhold. Foderkagerne, der nu bliver fordelt, vil virke som en Opmuntring til Landboerne til at producere Mælk, men naar de er forbi, er Opmuntringen ogsaa forbi, og hvis Landmændene skal søge en Opmuntring andetsteds, tror jeg, at den skal søges ikke i den foreslaaede Pris paa Smør, men derimod i Troen paa og Tilstanden til, at Kreaturholdet i Fremtiden vil være en Nødvendighed for, at det danske